

II Dubtes davant el baptisme

Estimat Pare,

Això és un Post Data a la carta de què us deia que era provisòriament una conclusió. Espero, en bé vostre, que sigui l'únic. Em fa por d'amoïnar-vos. Si us amoïno, però, és cosa vostra. No és pas per culpa meva que crec haver de retre-us comptes dels meus pensaments.

Els obstacles d'ordre intel·lectual que fins darrerament m'havien aturat al llindar de l'Església es poden considerar rigorosament com a eliminats, des que no refuseu d'acceptar-me tal com sóc. Tanmateix, encara hi ha obstacles.

Ben considerat tot, crec que es redueixen al que seguidament us dic. El que em fa por és l'Església en tant que cosa social. No pas només a causa de les seves màcules, sinó pel fet de ser, entre altres característiques, una cosa social. No és pas que jo sigui d'un temperament gaire individualista. En tinc por per la raó contrària. Duc a dins una forta tendència gregària. Sóc, per disposició natural, extremament influenciable, en excés, i sobretot en les coses col·lectives. Sé que, si tingués davant meu en aquest moment una vintena de joves alemanys cantant a cor cants nazis, una part de la meva ànima es faria immediatament nazi. Tinc, en això, una molt gran feblesa. Però és així, que sóc. Crec que no serveix de res combatre directament les febleses naturals. El que cal és, en les circumstàncies en què un deure ho exigeix imperiosament, fer-se violència per a actuar com si no es tinguessin; i, en el curs ordinari de la vida, cal conèixer-les bé, tenir-les en compte amb prudència, i esforçar-se a fer-ne un bon ús, car totes en són susceptibles, d'un bon ús.

Tinc por d'aquest patriotisme de l'Església que hi ha en els medis catòlics. Entenc patriotisme en el sentit de sentiment acordat a una pàtria terrestre. En tinc por perquè temo contraure'l per contagi. No pas perquè l'Església em sembli indigna d'inspirar un tal sentiment. Sinó perquè no vull per a mi cap sentiment d'aquesta mena. El mot voler, aquí, hi és impropï. Sé, sento amb certesa, que tot sentiment d'aquesta mena, sigui quin en sigui l'objecte, per a mi és funest.

Hi ha hagut sants que van aprovar les Croades, la Inquisició. No puc deixar de pensar que es van equivocar. No puc pas recusar-la, la llum de la consciència. Si penso que en un punt hi veig més clar que no ells, estant com estic tan i tan avall per sota seu, he d'admetre que en aquest punt quelcom molt potent els va encegar. Aquest quelcom és l'Església en tant que cosa social. Si aquesta cosa social els va fer mal, ¿quin mal no em faria a mi, que sóc particularment vulnerable a les influències socials i gairebé infinitament més feble que no ells?

Mai no s'ha dit ni escrit res, sobre els reialmes d'aquest món, que vagi tan lluny com les paraules del diable a Crist en sant Lluc: "Et donaré tot aquest poder i la glòria que se'n segueix, car m'ha estat abandonat, a mi i a tothom qui jo vulgui que hi tingui part." D'aquí en resulta que el social és irreductiblement el domini del diable. La carn empeny a dir *jo*, i el diable empeny a dir *nosaltres*; o bé a dir, com els dictadors, *jo* amb significació

col·lectiva. I, conforme a la missió que li és pròpia, el diable fabrica una falsa imitació del diví, un succedani del diví.

Per social no entenc pas tot el relacionat amb una ciutat, ans solament els sentiments col·lectius.

Prou sé que és inevitable, que l'Església sigui també una cosa social; si no, no existiria. Però en la mesura que ho és, pertany al Príncep d'aquest món. És perquè és un òrgan de conservació i transmissió de la veritat, que té aquí un perill extrem per als qui com jo són vulnerables en excés a les influències socials. Car, així, el que hi ha de més pur i el que solla més, semblants com són i confonent-se sota els mateixos mots, fan una barreja gairebé indescomponible.

Hi ha un medi catòlic prest a acollir calorosament tothom qui hi entra. Ara bé, jo no vull ser adoptada per cap medi, habitar en cap medi on es digui "nosaltres" i ser una part d'aquest "nosaltres", no ho vull, sentir-me a casa en cap medi humà, el que sigui. En dir que no vull m'expresso malament, car prou voldria; car tot això és deliciós. Però sento que no m'és pas permès. Sento que m'és necessari, que m'és prescrit, de trobar-me sola, estrangera i a l'exili en tot medi humà, sense excepció.

Això sembla en contradicció amb el que us escrivia sobre la meva necessitat de fondre'm amb qualsevol medi humà per on passi, d'esvair-m'hi; però en realitat és el mateix pensament; esvair-m'hi no és pas formar-ne part, i la capacitat de fondre'm en tot medi humà implica que no formi part de cap.

No sé si aconseguixo de fer-vos comprendre aquestes coses, quasi inexpressables.

Aquestes consideracions són relatives a aquest món, i semblen miserables, si ens mirem el caràcter sobrenatural dels sagraments. Però és que, justament, temo en mi la barreja impura de sobrenatural i mal.

La fam és una relació amb l'aliment certament molt menys completa que l'acte de menjar, però igualment real.

Potser no és pas inconcebible, que en un ésser amb tals disposicions naturals, tal temperament, tal passat, tal vocació, i així successivament, el desig i la privació dels sagraments puguin constituir un contacte més pur que no la participació en ells.

No ho sé gens, si per a mi és així o no. Prou sé que fóra una cosa excepcional, i sembla com si tingués sempre la folla presumció d'admetre la possibilitat de ser una excepció. Però el caràcter excepcional pot molt bé procedir no pas de cap superioritat, ans d'una inferioritat respecte als altres. Penso que fóra el meu cas.

Sigui com sigui, com ja us he dit, no em crec actualment capaç en cap cas d'un verdader contacte amb els sagraments, només del pressentiment que un tal contacte és possible. I, amb més raó encara, no puc verament saber actualment l'espècie de relació amb ells que em convé.

Hi ha moments que estic temptada de confiar enterament en vós i demanar-vos de decidir per mi. A fi de comptes, però, no puc. No hi tinc dret.

Creç que, en les coses molt importants, els obstacles no els superem pas. Els mirem fixament, tant de temps com calgui, fins que, en cas de procedir dels poders d'il·lusió, desapareixen. El que en dic obstacle és una cosa diferent de l'espècie d'inèrcia que cal superar en cada pas en la direcció del bé. La tinc, l'experiència d'aquesta inèrcia. Els obstacles són una cosa tota altra. Si hom els vol superar abans no desapareguin, s'arrisca a fenòmens de compensació, al quals fa al·lusió, crec, el passatge de l'Evangeli de l'home de qui en surt un dimoni per a tot seguit entrar-n'hi set.

El sol pensament que, en cas d'haver estat batejada en disposicions altres que les convenients, pogués tenir mai, tot seguit, ni que fos un instant, un sol moviment interior

de recança, aquest pensament em fa horror. Fins si tenia la certesa que el baptisme és la condició absoluta de la salvació, no voldria, per la meua salvació, corre'l, aquest risc. Mentre no tingués la convicció de no corre'l, triaria d'abstenir-me. Només es té una tal convicció quan es pensa que s'actua per obediència. Només l'obediència és invulnerable al temps.

Si tingués la meua salvació eterna posada davant meu damunt la taula i només hagués d'estirar la mà per a obtenir-la, no l'estiraria pas, la mà, per temps que passés, mentre no pensés haver-ne rebut l'ordre. Almenys, m'agrada de creure-ho. I si, en comptes de la meua, fos la salvació eterna de tots els éssers humans passats, presents i a venir, sé que caldria fer igual. Aquí em sabia greu. Però si el qui hi estigués en joc fos només jo, quasi em sembla que no me'n sabia pas, de greu. Car no desitjo altra cosa que l'obediència en la seva totalitat, és a dir, fins a la creu.

Amb tot, no hi tinc pas dret, a parlar així. En parlar així, menteixo. Car si ho desitjava, ho obtindria, això; de fet, hi ha obligacions evidents, sentides com a tals, fàcils i simples d'executar en si mateixes, i importants per les seves possibles conseqüències per als altres, que contínuament em passa que trigo dies i dies, a accomplir-les.

Seria, però, massa llarg i sense interès d'entretenir-vos amb les meves misèries. Ni, sens dubte, seria útil. Excepte que fos, però, per a impedir que, respecte a mi, us equivoquéssiu.

Estigueu sempre segur del meu més viu reconeixement. Ja sabeu, penso, que no és cap fórmula, això.

Notes:

El 15 de setembre de 1940, Simone Weil i els pares arriben a Marsella fugint de la immediata ocupació de París pels alemanys.

El juny de 1941 se'n va al convent dels dominics de Marsella a veure el pare J. M. Perrin, per demanar-li si la pot ajudar a trobar una feina de treballadora agrícola. El pare Perrin confia aquest encàrrec a Gustave Thibon, que n'hi troba una.

Durant mesos, al convent dels dominics, hi conversa sovint de temes religiosos amb el pare Perrin. El març de 1942, però, aquest religiós es trasllada a Montpeller.

El pare Perrin baixa sovint a Marsella a veure-la, fins que el 14 de maig de 1942 Simone s'embarca amb els pares cap a Nova York.

És sobretot durant aquest temps en què només veu el pare Perrin en baixar ell a Marsella, i fins després, de viatge a Amèrica, quan li escriu tot un seguit de cartes, entre elles aquesta (escrita entre el 20 de gener i el 15 d'abril del 1942).